

การพัฒนาศักยภาพของประชาชนและอำนาจของชาติ
ด้วยการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา
The Development of Population Potential
and National Power by Elevating
the Professional Standards of Sport Coaches

กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ* และ ธนพร ศรียากุล**

Kittisak Jernsittiparsert and Thanaporn Sriyakul

บทคัดย่อ

“ประชาชน” ถือเป็นศักยภาพปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดในบรรดาศักยภาพปัจจัยต่างๆ ของ “อำนาจของชาติ” ภายใต้สถานการณ์ซึ่งประชาชนตกอยู่ในทุกขภาวะ อันเนื่องมาจากการขาดการออกกำลังกาย การยกระดับ “มาตรฐานวิชาชีพ” สำหรับ “ผู้ฝึกสอนกีฬา” เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นแล้วในชาติมหาอำนาจ จึงมีความจำเป็นในฐานะเงื่อนไขเบื้องต้น แห่งการพัฒนาศักยภาพของประชาชน ซึ่งในท้ายที่สุด หมายถึงอำนาจของชาติด้วยเช่นเดียวกัน

คำสำคัญ: ศักยภาพของประชาชน, อำนาจของชาติ, มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา

* อาจารย์ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และ กรรมการวิชาการ สมาคมรัฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; Email: kittisak.j@rsu.ac.th

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร และ นายกสมาคมสมาคมรัฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; Email: ajamut@gmail.com

Abstract

“Population” is the most important potential factor among the sources of “national power”. As a result of lack of exercise, people are under the circumstance of health risks. Therefore, elevating the “professional standards” for “sport coaches” as occurred in the superpower nations is the primary conditions in developing population potential which finally lead to the national power.

Key Word: Population Potential, National Power, Professional Standards of Sport Coaches

“ประชาชน” และ “อำนาจของชาติ”

กล่าวโดยทั่วไป “อำนาจ” (Power) หมายถึง ความสามารถในการมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้อื่นเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามที่ต้องการ (Coulombis & Wolfe, 1982: 64; Cangemi, 1992: 499; Spanier & Wendzel, 1996: 128; Center for Strategic and International Studies, 2007: 6) สังกัပ္หนึ่งในทางสังคมศาสตร์ของศัพทเทคนิคนี้ ซึ่งได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ให้อธิบายไว้โดย แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber, 1864-1920) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมัน ในทางที่เป็นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งบุคคลหนึ่งมีความเป็นไปได้ ที่จะสามารถทำให้เจตนาของตนบรรลุผล โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจักมีการต่อต้านหรือไม่ เช่นเดียวกับความเป็นไปได้ที่นั่นมีฐานที่มาอย่างไร (Weber, 1978: 53 cited in Warren, 1992: 19)

“อำนาจของชาติ” (National Power) ซึ่งแท้ที่จริง มีมูลฐานเกี่ยวพันอยู่กับความสามารถในการฆ่า (ผู้อื่น) และปกป้อง (ตนเอง) มิให้ถูกล่า (Hwang, 2008: 3)

ในทำนองเดียวกัน เป็นความสามารถในการมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของชาติอื่นๆ (Kugler & Tamen, 2004: 38) หรืออีกนัยหนึ่ง คือ “ความสามารถของชาติ” (National Capability) อันเป็นผลรวมของความสามารถ ซึ่งชาติครอบครองอยู่ ณ ขณะหนึ่งๆ สำหรับส่งเสริมทั้งจากภายในและภายนอก ให้วัตถุประสงค์ของชาติสำเร็จ ลุล่วงลง แม้ว่าจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาขัดขวางไว้บ้างก็ตาม (Mattos, 1977: 129 cited in Kelly, 1984: 447)

ตามประวัติศาสตร์ อำนาจหรือความสามารถดังกล่าวนี้ อาจถูกกำหนดและ/หรือวัดผ่าน 3 ศักยภาพได้แก่ สถานที่ตั้งของประเทศทางภูมิศาสตร์และทาง ยุทธศาสตร์ (ขนาด (กว้างใหญ่) รูปร่าง (กระทัดรัด) ที่ตั้ง (เหมาะสม) และสภาพ ภูมิอากาศ (เอื้ออำนวย)) ความสามารถทางทรัพยากรธรรมชาติ (อาหาร และวัตถุดิบ (Sandhu, 2009)) และความสามารถด้านกำลังคน (ปริมาณ และคุณภาพ) (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2550: 145-148, 2554: 127-130; Jablonsky, 2010: 126-129) เป็น ประการสำคัญ

รวมกันกับเกณฑ์ระดับรองอื่นๆ อาทิ ความเจริญเติบโตและความเข้มแข็งทาง เศรษฐกิจ (Knorr, 1956; Kugler & Tamen, 2004) (รายได้ประชาชาติ (Davis, 1954; Organski, 1958) ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (Hitch & McKean, 1960) และ ความสามารถทางด้านอุตสาหกรรม (Sandhu, 2009)) แสยยานุภาพทางทหาร (Claude, 1962; Deutsch, 1968) (งบประมาณทางทหาร (Alcock & Newcombe, 1970) ขนาดของกองทัพเรือ (Modelski & Thompson, 1987) และ ความสามารถ ทางนิวเคลียร์ (German, 1960)) รวมถึง เสถียรภาพทางสังคม (Center for Strategic and International Studies, 2007) เป็นต้น

ทั้งนี้ เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปแล้วในปัจจุบันว่า “ประชาชน” เป็นเงื่อนไขที่มีความสำคัญที่สุด เหนือบรรดาเงื่อนไขทั้งหลาย (Akira, 2007) ขนาดของประชาชน คือเงื่อนไขชี้ขาด ทั้งในมิติของการขึ้นสู่อำนาจ และการรักษาไว้ซึ่งอำนาจ (Kugler & Tamen, 2004: 39) ด้วยเหตุเช่นนี้ นักการทหารและผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงร่วม

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

สมัย จึงบัญญัติเป็นข้อสรุป ว่าประเทศหนึ่งประเทศใด จะไม่สามารถก้าวขึ้นสู่ความเป็นอภิมหาอำนาจชั้นนำได้เลย หากไร้ซึ่งปริมาณของประชาชนที่มากพอ (Sandhu, 2009)

อย่างไรก็ตาม แม้ปริมาณของประชาชน จะเป็นเงื่อนไขจำเป็นอันจะขาดเสียมิได้ แต่ปริมาณก็ยังหาใช่โลกใบที่จะสามารถรับรอง ถึงความแข็งแกร่งของชาติได้โดยอัตโนมัติ (Jablonsky, 2010: 127) ทำนองเดียวกับขนาดอันกว้างใหญ่ของประเทศบราซิล สมรรถนะทางด้านอุตสาหกรรมของประเทศเบลเยียม และกองทัพชั้นยอดของประเทศสวีเดนแลนด์ ลำพังปริมาณของประชาชน ก็มีได้หนุนส่งให้ประเทศปากีสถาน สามารถก้าวขึ้นสู่ความเป็นอภิมหาอำนาจชั้นนำแต่อย่างใด (Jablonsky, 2010: 124)

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ (2550: 147, 2554: 129) ผู้เชี่ยวชาญด้านภูมิรัฐศาสตร์ แห่งคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ขยายความเรื่องนี้ด้วยกรณีศึกษาประเทศญี่ปุ่น และประเทศอิสราเอล สำหรับตัวอย่างแรก ซึ่งมีจำนวนประชากรมากกว่าประเทศไทยประมาณ 1 เท่าตัว อาศัยอยู่ในดินแดนซึ่งขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติที่จำเป็น และมีพื้นที่เพียงประมาณ 3 ใน 4 ของประเทศไทย แต่กลับสามารถยกระดับประเทศให้รุดหน้า จนกลายมาเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอันดับ 2 ของโลก ขณะที่ตัวอย่างหลัง ครั้งสงครามระหว่างชาวยิวและอาหรับ เป็นรองทั้งในแง่ของจำนวนประชาชน กำลังทหาร พื้นที่ แม้กระทั่งทรัพยากรธรรมชาติ แต่กลับได้รับชัยชนะอย่างงดงาม

ยืนยันถึงความสำคัญอย่างยิ่งยวด ของ “คุณภาพ” ที่มีไม่น้อยกว่า “ปริมาณ” ของประชาชน สอดคล้องกับบทสรุปของ แซนดู (Sandhu, 2009) นักการทหารและผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงชาวอินเดีย ว่ามิใช่จะจำเพาะแต่ปริมาณเท่านั้น คุณภาพของประชาชน ก็นับเป็นอีกหนึ่งปัจจัย ที่มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่ออำนาจ หรือความสามารถของชาติด้วย เช่นเดียวกัน

“สุข/ทุกข์ภาวะ” ของ “ประชาชน” ในประเทศไทย

การประชุมวิชาการด้านนานาชาติศึกษาระดับโลก ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 23-26 กรกฎาคม พ.ศ.2551 ณ ประเทศสโลวีเนีย ฮวง (Hwang, 2008: 11) นักศึกษาระดับดุขุภีบัณฑิต จากสถาบันโลกาและอาณาบริเวณศึกษาเยอรมัน มหาวิทยาลัยฮัมบูร์ก ประเทศเยอรมนี กล่าวสรุปภายหลังการไตร่ตรอง เกี่ยวกับศักยภาพปัจจัยแห่งความเข้มแข็งของชาติจำนวนมากมาย มีเท่าที่ยกมาอ้างอิงไว้บ้างแล้วข้างต้นเป็นอาทิว่า สามารถทอนลงเหลือเพียง 4 ศักยภาพเท่านั้น โดยอาศัยเกณฑ์ ในเชิงคุณภาพ/เชิงปริมาณ และทางจิต/ทางกาย ได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เมตริกซ์ศักยภาพปัจจัยตามแนวคิดของ ฮวง

	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ
ทางจิต	อุปนิสัย	สติปัญญา
ทางกาย	สุขภาพ	ความมั่งคั่ง

ที่มา: Hwang, 2008: 11

พิจารณาจากศักยภาพเหล่านี้ อาจกล่าวได้ว่า เงื่อนไขทางกายในเชิงคุณภาพของประชาชน กล่าวก็คือ “สุขภาพ” ถือเป็นศักยภาพพื้นฐานอันจะขาดเสียมิได้ เนื่องจากในทางหนึ่ง ความสมบูรณ์ของเงื่อนไขทางกายภาพในเชิงคุณภาพ หรือสุขภาพนี้ ย่อมมีส่วนเอื้อให้เงื่อนไขอื่น ๆ สามารถพัฒนาได้เต็มตามขีดความสามารถ ในอีกทางหนึ่ง ความยำเ่ยงของเงื่อนไขทางสุขภาพนี้ ย่อมส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญ เหนียวรั้งให้การพัฒนาเงื่อนไขอื่น ๆ เป็นไปได้ยาก หรือแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2554: 32) ดังที่มีคำขวัญเป็นประจักษ์พยาน ว่า “จิตใจที่แจ่มใส อยู่ในร่างกายที่แข็งแรง” (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2550: 146)

พบว่า การเปิดเผยผลการสำรวจของกระทรวงสาธารณสุข รอบปี พ.ศ.2555 กลับชี้ให้เห็นถึงทุกขภาวะทางด้านสุขภาพ ของคนไทยในปัจจุบัน ที่เปลี่ยนแปลงจากสาเหตุโรคที่ไม่ติดต่อ มาเจ็บป่วยด้วยโรคที่เกิดจากรูปแบบการดำรงชีวิต มากยิ่งขึ้น (เกรียงศักดิ์ ซื่อเลื่อม, ปราณี สุทธิสุนทร และ ดุชนิ ดามี, 2551: 173) จำนวนประชาชนที่มีรูปร่างท้วมจนถึงอ้วน มีมากกว่า 17 ล้านคน มากเป็นอันดับที่ 5 ของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก โดยในจำนวนนี้มีเด็กและผู้ใหญ่อ้วนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ถึงปีละ 4 ล้านคน และเสียชีวิตจากโรคอ้วน อีกประมาณปีละ 20,000 คน (กรุงเทพฯธุรกิจออนไลน์, 2555)

สอดคล้องกับ สถิติโรคอ้วนในประเทศไทย ซึ่งเปิดเผยโดย ศูนย์เวชศาสตร์อายุรวัฒน์นานาชาติ ศูนย์ความเป็นเลิศด้านชีววิทยาศาสตร์ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 ระบุว่าพุ่งสูงขึ้น คิดเป็น 1 ใน 5 ของจำนวนประชากร (ไทยรัฐออนไลน์, 2556) ส่งผลให้รัฐต้องสูญเสียงบประมาณเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล มากถึงกว่าปีละ 1 แสนล้านบาท (ผู้จัดการออนไลน์, 2555)

ด้วยเหตุที่เป็นโรคอันเกิดขึ้นจากพฤติกรรมบริโภค นโยบายของภาครัฐ มีกระทรวงสาธารณสุข ในแผนการดำเนินงาน “การส่งเสริมสุขภาพของประเทศไทย” (เกรียงศักดิ์ ซื่อเลื่อม, ปราณี สุทธิสุนทร และ ดุชนิ ดามี, 2551: 173) เป็นอาทิ จึงเน้นการสร้างความรู้ให้แก่ประชาชน ให้ใช้หลักการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ที่เรียกว่า “3 อ.” ได้แก่ อาหาร อารมณ์ ออกกำลังกาย และ “2 ส.” คือ ไม่ดื่มสุรา และไม่สูบบุหรี่ (ผู้จัดการออนไลน์, 2555)

กล่าวถึงเฉพาะ “การออกกำลังกาย” ผลการศึกษาโดย สำนักงานสถิติแห่งชาติ เมื่อปี พ.ศ.2554 เผยให้เห็นถึงแนวโน้มของความสัมพันธ์ ระหว่างการขาดการออกกำลังกาย กับอาการป่วย และการเข้าพักรักษาในสถานพยาบาล สังเกตได้จากประชาชนอายุ 11 ปีขึ้นไป ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 57.7 ล้านคน ในรอบ 1 เดือน มีอาการป่วย 17.1 ล้านคน ในจำนวนนี้ เป็นผู้ที่ขาดการออกกำลังกายในรอบ 1 เดือนก่อนหน้า

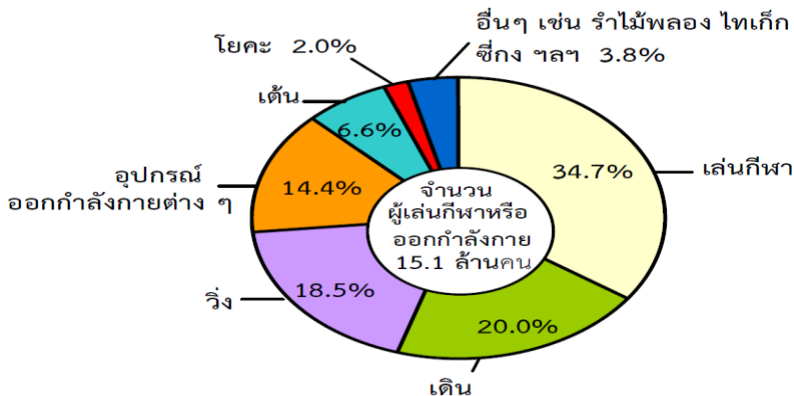
มากถึงร้อยละ 73.1 ทำนองเดียวกับ ผู้ที่เข้าพักรักษาในสถานพยาบาล ระหว่าง 12 เดือน ก่อนวันสัมภาษณ์ มีจำนวน 3.1 ล้านคน และในจำนวนนี้ เป็นผู้ที่ขาดการออกกำลังกายในรอบ 1 เดือนก่อนหน้า มากถึงร้อยละ 76.0 (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 สถิติการ/ขาดการออกกำลังกาย และการเข้า/ไม่ได้เข้าพักรักษาในสถานพยาบาล ของประชาชนที่ป่วย และมีอายุ 11 ปีขึ้นไป

ประชาชนที่ป่วย และมีอายุ 11 ปีขึ้นไป				
การออก กำลังกาย	ไม่ได้เข้าพักรักษาใน สถานพยาบาล		เข้าพักรักษาในสถานพยาบาล	
	จำนวน (พันคน)	ร้อยละ	จำนวน (พันคน)	ร้อยละ
ออกกำลังกาย	4,595.5	26.9	765.6	24.0
ไม่ออกกำลัง กาย	12,514.7	73.1	2,426.9	76.0
รวม	17,110.2	100.5	3,192.6	100.0

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2554: 3

รายงานการสำรวจโดย สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2554: 3) ฉบับเดียวกันนี้ ยังจำแนกให้ทราบอีกด้วยว่า จากจำนวนประชาชนอายุ 11 ปีขึ้นไป ที่ออกกำลังกาย 15.1 ล้านคน พบว่ากว่า 1 ใน 3 อยู่เล็กน้อย เป็นผู้ที่ “เล่นกีฬา” (ร้อยละ 34.7 หรือประมาณ 5.24 ล้านคน) ที่เหลือ (ร้อยละ 65.3 หรือประมาณ 9.86 ล้านคน) คือผู้ที่ออกกำลังกายด้วยวิธีต่างๆ อาทิ เดิน วิ่ง การใช้อุปกรณ์ประกอบ เต็น โยคะ เป็นต้น

ภาพที่ 1 ร้อยละของประชาชนอายุ 11 ปีขึ้นไป ที่ออกกำลังกาย จำแนกตามประเภทของการออกกำลังกาย

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2554: 3

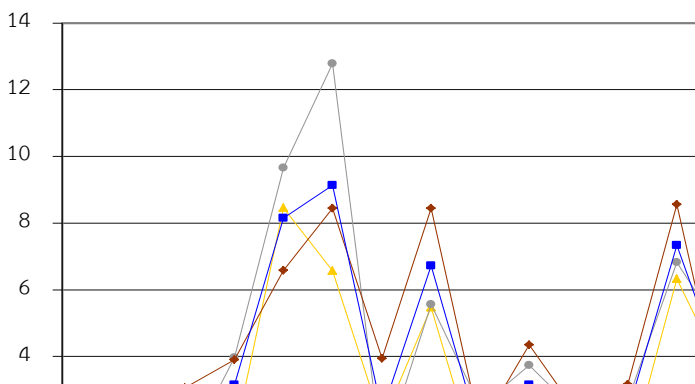
การเปรียบเทียบระหว่างอัตราส่วน ของประชาชนที่ป่วยเป็นโรคอ้วน โดยเฉพาะวัยเด็ก ซึ่งผลจากการสำรวจโดย มาลิน จุลศิริ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ แห่งคณะเภสัชกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อ พ.ศ.2555 ตอกย้ำให้เห็นว่า มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา เหนือสิ่งอื่นใด คือเป็นการเพิ่มขึ้นในอัตราเร่งที่สูงที่สุดในโลก ทั้งยังได้รับการคาดการณ์อีกด้วยว่า จะยังคงเพิ่มขึ้นอีกอย่างต่อเนื่อง (นาฏินันท์ จันทรธีระวงศ์, 2555)

เช่นเดียวกับรายงานของ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งชี้แจงไปก่อนหน้านี้แล้ว ว่าอัตราส่วนของเด็กตั้งแต่แรกเกิดไปจนถึงอายุ 12 ปี ป่วยเป็นโรคอ้วนเพิ่มสูงถึง ร้อยละ 40 รองลงมา คือช่วงอายุ 40-50 ปี ป่วยเป็นโรคอ้วนเพิ่มสูงขึ้นเกือบ 2 เท่า ตามด้วยช่วงอายุ 20-29 ปี ที่มีอัตราส่วนอยู่ที่ ร้อยละ 21.7 สอดรับกับข้อมูลทางการแพทย์ ซึ่งเปิดเผยโดย สมาคมโรคเบาหวานแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ระบุชัดเจนว่า ในรอบ 5 ปี มีเด็กไทยอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นโรคเบาหวานเพิ่มสูงขึ้นจากร้อยละ 2 เป็นร้อยละ

12 เบิกทางไปสู่โรคไต หัวใจ และโรคข้อเสื่อม (ครอบครัวข่าว, 2555) ที่สำคัญคือส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางสติปัญญา (นาฏนันทน์ จันทร์ธีระวงศ์, 2555)

จึงเป็นที่น่าสนใจว่า ทุกขภาวะอันเนื่องมาจากการขาดการออกกำลังกายนี้ มีความเป็นไปได้ที่จะส่งผลกระทบต่ออำนาจของชาติของประเทศไทยบ้างแล้ว อย่างค่อนข้างชัดเจน อย่างน้อยที่สุด ก็ในมิติของอำนาจของชาติด้านการกีฬา ผ่านส่วนแบ่งของการได้รับเหรียญรางวัล การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ของประเทศไทย อย่างยิ่งในห้วง 4 ทศวรรษที่ผ่านมา

ด้วยการสังเกตทุกขภาวะด้านสุขภาพ ซึ่งมีแนวโน้มทวีความรุนแรง ผกผันกับส่วนแบ่งของการได้รับเหรียญรางวัล การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ของประเทศไทย ทั้งที่เป็นเหรียญทอง เหรียญเงิน เหรียญทองแดง กระทั่ง รวมเหรียญรางวัล ซึ่งโดยภาพรวม กล่าวได้ว่ามีแนวโน้มลดต่ำลง จากสูงสุดที่ ร้อยละ 9.133 (39 เหรียญ จาก 427 เหรียญ) ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 6 ระหว่างวันที่ 9-20 ธันวาคม พ.ศ.2513 เหลือเพียง ร้อยละ 3.297 (52 เหรียญ จาก 1,577 เหรียญ) ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 12-27 พฤศจิกายน พ.ศ.2553

ภาพที่ 2 ส่วนแบ่งเหรียญรางวัลการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ของประเทศไทย พ.ศ.

2494-2553

ที่มา: คำนวณและสร้างขึ้นโดยผู้เขียน จาก วิกีพีเดีย, 2555ก, 2555ค, 2555ด, 2555
ข, 2555ง, 2555จ, 2555ฉ, 2555ช, 2555ซ, 2555ฅ, 2555ณ, 2555ญ, 2555ฎ, 2555ฏ,
2555ฐ, 2555ฑ, 2555ฒ, 2555ด

ประสบการณ์ว่าด้วย “มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา” จากต่างประเทศ

“Professional Standard” หรือ “มาตรฐานวิชาชีพ” ในภาษาไทย ประกอบขึ้นจากคำว่า “มาตรฐาน” (Standard) อันเป็นสิ่งซึ่งถือกันเป็นเกณฑ์ ในการรับรอง โดยทั่วไป สำหรับเทียบกำหนด ทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542ก) กับภาคปฏิบัติ ว่าเป็นขั้นต่ำที่สุดของการปฏิบัติ เท่าที่จะพอรับกันได้ (College of Registered Nurses of British Columbia, 2012: 4)

กับคำว่า “วิชาชีพ” (Profession) หรือ วิชาที่จะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น วิชาแพทย์ วิชาช่างไม้ วิชาช่างยนต์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542ข) อันผู้ประกอบวิชาชีพพึงมีความรู้ความชำนาญที่ผ่านการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ (ธีรศักดิ์ อัครบวร,

2542) ซึ่งตามความเห็นของ ปรีดี เกษมทรัพย์ (อ้างใน คลังปัญญาไทย, ม.ป.ป.) ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายแพ่งและนิติปรัชญา แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นั้น ต้องเป็นระยะเวลาหลายปี และอุทิศตนทำไปตลอดชีวิต ด้วยเหตุเช่นว่านี้ จึงต้องมีชุมชนหรือหมู่คณะที่มีขนบธรรมเนียมประเพณี สำนึกในจรรยาบรรณ เกียรติยศ และศักดิ์ศรี ตลอดจนจรมีองค์กรและกระบวนกรเพื่อสอดส่อง พิทักษ์รักษาขนบธรรมเนียมศักดิ์ศรีนั้นด้วย

กล่าวได้ว่า มาตรฐานวิชาชีพ จึงหมายถึง เกณฑ์ขั้นต่ำเท่าที่พอจะรับกันได้ ของชุดความรู้ ทักษะ ค่านิยม ทศนคติ จริยธรรม สิทธิ เอกสิทธิ และพันธะของผู้ประกอบวิชาชีพ (Teachers Registration Council of Nigeria, 2010: 2) ซึ่งบัญญัติขึ้นเพื่อส่งเสริมและเป็นแนวทางในการปฏิบัติวิชาชีพนั้นๆ (College of Registered Nurses of British Columbia, 2012: 5) ให้เป็นไปได้อย่างมีคุณภาพ (ภาณุพงษ์ จำปา, 2554: 2) ทั้งนี้ พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 บัญญัติไว้ในมาตรา 49 ว่ามาตรฐานวิชาชีพ (ครูและบุคลากรทางการศึกษา) ประกอบด้วย มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ มาตรฐานการปฏิบัติงาน และมาตรฐานการปฏิบัติตน

กล่าวถึง “มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา” โดยลำพัง ขณะที่ประเทศไทย โดยกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ยังอยู่ในกระบวนการของการพัฒนามีกีฬาฟุตบอล (ภาณุพงษ์ จำปา, 2554) เป็นอาทิ ประสบการณ์จากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากประเทศมหาอำนาจด้านการศึกษา อย่างยิ่งคือ ประเทศออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา โดยลำดับ ที่แม้จะตั้งอยู่บนจุดร่วมบางประการ แต่ก็ยังมีจุดต่างที่น่าสนใจ ควรแก่การหยิบยกขึ้นมาเป็นกรณีศึกษา และพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา เพื่อผลต่อศักยภาพของประชาชน วงการกีฬา ตลอดจนอำนาจของประเทศชาติ ต่อไป

ภายใต้วิกฤติการณ์ทำนองเดียวกับที่เกิดขึ้นในประเทศไทย กล่าวคือ การมีประชาชนวัยผู้ใหญ่ ป่วยเป็นโรคอ้วนมากที่สุดเป็นอันดับ 5 ของประเทศพัฒนาแล้ว

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

กอบรภัคผลการสำรวจสุขภาพแห่งชาติ ห้วงปี พ.ศ.2550-2551 พบว่า ประชาชนวัยผู้ใหญ่ ร้อยละ 68 สำหรับเพศชาย และร้อยละ 55 สำหรับเพศหญิง มีน้ำหนักเกินหรือป่วยเป็นโรคอ้วน เช่นเดียวกับเด็ก อายุ 5-17 ปี ที่ร้อยละ 17 มีน้ำหนักเกิน และเกือบร้อยละ 8 ป่วยเป็นโรคอ้วน (Australian Bureau of Statistics, 2009 cited in Commonwealth of Australia, 2010: 1)

เมื่อ พ.ศ.2553 เครือรัฐออสเตรเลีย (Commonwealth of Australia, 2010) จึงจัดพิมพ์หนังสือ เรื่อง “การกีฬาออสเตรเลีย: มรรคาสู่ความสำเร็จ” เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว อย่างถึงรากและยั่งยืน โดยการประสานความร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ ของรัฐ ตั้งแต่ระดับรัฐบาลกลาง เรื่อยลงไปยังรัฐบาลมลรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันหรือองค์กรอื่นใด ที่ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากรัฐบาล กระทั่ง สถาบันการศึกษาและชุมชน ภายใต้การจัดการของรัฐบาลสหพันธรัฐ

เริ่มต้นจากการสร้างความตระหนักร่วม เกี่ยวกับสภาพปัญหาที่แท้จริง อันแนวทางที่รัฐเคยยึดถือปฏิบัติมาแต่เดิม กล่าวก็คือ การเพ่งความสนใจไปยังความเป็นเลิศ หรือความสำเร็จในการแข่งขันรายการระดับนานาชาติ ด้วยการกีฬาแบบ “บนลงล่าง” ที่แม้จะให้ผลเป็นที่น่าพอใจ ด้วยความล้ำหน้าทางด้านนวัตกรรม ออสเตรเลียจึงสามารถ “ชกข้ามรุ่น”

และมีส่วนแบ่งการได้รับเหรียญรางวัล การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ห่วง 4 ทศวรรษที่ผ่านมา เพิ่มสูงขึ้นจากร้อยละ 2.833 (17 เหรียญ จาก 600 เหรียญ) ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ครั้งที่ 20 ระหว่างวันที่ 26 สิงหาคม ถึง 10 กันยายน พ.ศ.2515 (วิกิพีเดีย, 2555ข) เป็นร้อยละ 6.257 (58 เหรียญ จาก 927 เหรียญ) เป็นรองแค่ สหรัฐอเมริกา รัสเซีย และจีน ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ครั้งที่ 27 ซึ่งออสเตรเลียเป็นเจ้าภาพ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 15 กันยายน ถึง 1 ตุลาคม พ.ศ.2543 (วิกิพีเดีย, 2555ข)

ทว่า ปัญหาทุกขภาวะด้านสุขภาพของชาวออสเตรเลีย ที่กระตุ้นเตือนให้รัฐบาล จำต้องตระหนัก ถึงการเผชิญหน้ากับความท้าทาย ในการที่ออสเตรเลียอาจจะไม่สามารถรักษา อัตราเร่งของการพัฒนาเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งกัน กระทั่ง การสูญเสียการครองความเป็นเจ้า ในทางความสามารถในการแข่งขันลงอย่างรวดเร็ว เรียกร้องยุทธศาสตร์การศึกษา “จากรากหญ้า” ที่เฟื่องความสนใจไปยังความร่วมมือ การปฏิรูป และการลงทุนอย่างกว้างขวาง

ความพยายามในการเพิ่ม “โอกาส” สำหรับประชาชนให้เข้ามามี “ส่วนร่วม” ในการศึกษา อย่างไม่จำกัด แม้กระทั่ง เด็ก คนพิการ และสตรี มิเพียงการหนุนเสริม ผ่านระบบการให้การศึกษา หรือการเพิ่มพื้นที่การเล่นกีฬา แต่ยังหมายถึงการทำลาย สิ่งกีดขวางต่างๆ ของการเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษา ของภาคส่วนที่ครั้งหนึ่ง มิได้ถูก จัดอยู่ในกลุ่มชนชั้นนำทางกีฬา ภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบที่แล้วว่า เป็นการ ดำเนินการขั้นที่ 2

ก่อนที่จักเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ช่องทางต่างๆ ในการเข้าถึงกีฬา อาทิ การให้การสนับสนุนอาสาสมัคร ผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ของรัฐในชุมชน ความพยายามในการมุ่งสู่ความเป็นเลิศ (อีกครั้ง/ต่อไป) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในระดับ นานาชาติ ด้วยการลงทุนสนับสนุนและรักษาผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ที่มีสมรรถภาพ สูง เช่นเดียวกับการค้นคว้าวิจัย คิดค้นนวัตกรรม การให้การศึกษาขั้นสูง รวมถึงการต่อต้านการใช้สารต้องห้ามสำหรับนักกีฬา

กรณีของออสเตรเลีย แม้จะยังไม่พบว่ามี การนำมาตราฐานวิชาชีพสำหรับผู้ ฝึกสอนกีฬา มาบังคับใช้อย่างเป็นทางการ แต่แนวทางของรัฐบาลสหพันธรัฐ ที่ กำหนดไว้อย่างชัดเจนใน “การกีฬาออสเตรเลีย: มรรคาสู่ความสำเร็จ” ว่า ยุทธศาสตร์ใหม่ อันมองการพัฒนาการกีฬาอย่างเป็น “องค์รวม” เพื่อยกระดับการ กีฬาทั้งระบบ มิได้จำเพาะแต่ชนชั้นนำที่มุ่งแต่ความเป็นเลิศ จึงได้แฝงเรื่องนี้ไว้ใน “มาตรฐานวิชาชีพครูแห่งชาติ” โดยกำหนดให้ครูพลศึกษา ภายใต “ภาศิการ

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

ยกระดับคุณภาพครูแห่งชาติ” เริ่มทำหน้าที่ในการบ่มเพาะการกีฬาที่มีคุณภาพตลอดจนเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านพลศึกษา ตั้งแต่ในรั้วโรงเรียน

แตกต่างอย่างยิ่ง จากกรณีสหรัฐอเมริกา บนพื้นฐานความคิดที่ว่า “ผู้ฝึกสอนกีฬา [มี] คุณภาพ การกีฬา [มี] คุณภาพ” ในฐานะชาติมหาอำนาจในแทบทุกมิติ กระทั่งด้านการกีฬา สหรัฐอเมริกายังเป็นเพียงไม่กี่ประเทศในโลก ที่มีการบังคับใช้ “มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติ” อย่างกว้างขวางและเป็นทางการ มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติฉบับปรับปรุงล่าสุด จัดพิมพ์เป็นหนังสือ เรื่อง “ผู้ฝึกสอนกีฬาคุณภาพ การกีฬาคุณภาพ: มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติ” โดย สมาคมกีฬาและพลศึกษาแห่งชาติ (National Association for Sport and Physical Education, 2006) และเผยแพร่ซ้ำเป็นครั้งที่ 2 เมื่อ พ.ศ.2549

ภายใต้วัตถุประสงค์ในการ ยกระดับคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการฝึกอบรม ด้วยการเสนอรูปแบบการฝึกสอนอย่างมีคุณภาพ ที่จะส่งผลต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนกีฬา การสร้างเกณฑ์มาตรฐานสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาอาชีพอย่างมีคุณภาพ และการเสนอแนวทางการเล่นกีฬา สำหรับการเติบโตขึ้นสู่วงการกีฬาอาชีพ รวมถึงเพื่อการพัฒนาทักษะด้านการกีฬาของผู้สนใจทั่วไป

มาตรฐานวิชาชีพสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติ ซึ่งจัดพิมพ์โดย สมาคมกีฬาและพลศึกษาแห่งชาติ สหรัฐอเมริกา ฉบับดังกล่าว จำแนกออกเป็น 8 หมวดใหญ่ และ 40 มาตรฐานย่อย ได้แก่

หมวดที่ 1 ปรัชญาและจริยธรรม ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 1-4 กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกสอนกีฬา โดยอาศัยปรัชญาว่าด้วยความเป็นศูนย์กลางของนักกีฬา และความรับผิดชอบอย่างมืออาชีพ ต่อการเล่นกีฬาอย่างยุติธรรม

หมวดที่ 2 ความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บ ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 5-11 ปลูกฝังความคาดหวังต่อผู้ฝึกสอนกีฬา ในการสร้างและรักษาความปลอดภัย รวมถึงประสบการณ์การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพแก่นักกีฬา

หมวดที่ 3 สภาพร่างกาย ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 12-15 เน้นความสำคัญของการใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์ ในการออกแบบและกำหนดรายละเอียดต่างๆ ของหลักสูตร เพื่อนำไปใช้สำหรับการเพิ่มพูนศักยภาพตามธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับองค์ประกอบของร่างกาย เรื่องราวเกี่ยวกับการจัดการน้ำหนักตัว เช่นเดียวกับการระมัดระวังกิจกรรมต้องห้าม รวมถึงการหักโหมฝึกซ้อมจนเกินขีดจำกัด บทบาทที่สำคัญต่อสภาพร่างกาย คือการดูแลป้องกัน ตลอดจนการรักษาให้หายจากอาการบาดเจ็บ

หมวดที่ 4 ความเจริญเติบโตและพัฒนาการ ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 16-18 เกี่ยวพันอยู่กับการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานด้านการตัดสินใจเพื่อการพัฒนา ในการออกแบบการฝึกและการแข่งขัน เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางร่างกาย สังคม อารมณ์ ของนักกีฬา ตลอดจนการระบุมหาของโค้ชผู้ฝึกสอนกีฬา ในการสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ ที่จะนำให้นักกีฬามีความยินดี และรู้สึกว่าได้รับการสนับสนุน รวมถึงได้รับประสบการณ์ที่ส่งเสริมทักษะความเป็นผู้นำ

หมวดที่ 5 การสอนและการสื่อสาร ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 19-26 ความรับผิดชอบสำหรับการสร้างสรรค์รูปแบบการฝึกสอนเชิงบวก ขณะเดียวกันกับการเพิ่มพูนการเรียนรู้อย่างเต็มตามความสามารถ และความพลีดิพลีลิน โดยเน้นการชี้แนะเป็นรายบุคคล การเสริมทักษะการสื่อสาร และการใช้เทคนิคทางการจัดการที่ดี ในการออกแบบแบบปฏิบัติ นอกจากนี้ หมวดนี้ยังรวมถึงเกณฑ์มาตรฐาน ที่กำหนดให้ผู้ฝึกสอนกีฬาตระหนักในบทบาทของตนเอง ในการลดทอนการข่มขู่และคุกคามในสภาพแวดล้อมทางการกีฬา

หมวดที่ 6 ทักษะและกลยุทธ์ทางการกีฬา ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 27-29 มุ่งเน้นที่การใช้ทักษะพื้นฐานทางการกีฬา และการยอมรับกติกาที่ถูกกำหนดขึ้น ในการพัฒนาทีมและกลยุทธ์ในการแข่งขันของนักกีฬาแต่ละบุคคล จุดเน้นอยู่ที่การวางแผนของอายุที่เหมาะสม ลำดับ และความก้าวหน้า เกณฑ์มาตรฐานเน้นบทบาทของผู้ฝึกสอนกีฬา ในการกำหนดยุทธวิธี และการตัดสินใจเรื่องบุคลากรระหว่างการแข่งขัน

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

แข่งขัน มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาหมวดที่ 6 นี้ ยังหมายรวมถึงการสังเกตและ การวิเคราะห์การแข่งขันด้วย

หมวดที่ 7 องค์กรและการบริหาร ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 30-36 ครอบคลุม ความรับผิดชอบต่อการจัดการความเสี่ยง เช่นเดียวกับการใช้ทรัพยากรบุคคลและ ทรัพยากรทางการเงิน อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ฝึกสอนกีฬามีบทบาทสำคัญในการแบ่ง สรรพหน้าที่ ในการบริหารให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเพิ่มพูนความรู้ และ ประสบการณ์ทางการกีฬาให้ได้มากที่สุด

หมวดที่ 8 การประเมินผล ประกอบด้วยมาตรฐานที่ 37-40 กล่าวถึงความ รับผิดชอบต่อการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ของผู้ฝึกสอนกีฬาในแต่ละประเด็น อาทิ การคัดเลือกบุคลากร การแสดงถึงควมมีประสิทธิภาพของการฝึก ความก้าวหน้าตาม เป้าหมายของนักกีฬาแต่ละบุคคล การจัดการการแข่งขัน การประเมินหลักสูตร รวมถึง การสร้างกระบวนการการประเมินผล ที่มีความหมายสำหรับประเมินตนเอง และความเติบโตทางวิชาชีพ

ข้อเสนอว่าด้วยแนวทางการยกระดับ

“มาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา” ในประเทศไทย

ค่อนข้างแจ่มชัด ว่าเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาการศึกษา ไม่ว่าจะในกรณีของ ประเทศออสเตรเลีย ที่แม้ในเชิงกระบวนการ อาจเป็นการทำกีฬาเพื่อมวลชน โดย เน้นการพัฒนาขึ้นไปจากระดับรากหญ้า ร่วมกับการส่งเสริมองคาพยพอื่นๆ ให้เอื้อต่อ การเล่นกีฬา เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วม ได้อย่างกว้างขวาง ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และอาศัยการบังคับใช้ “มาตรฐานวิชาชีพครูแห่งชาติ” เพื่อให้ ครูพลศึกษาทำหน้าที่เป็นกลไกของรัฐ ในการปลูกฝังพื้นฐานการกีฬาที่มีคุณภาพ ตลอดจนเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านพลศึกษา ตั้งแต่ภายในรั้วโรงเรียน เพื่อให้

การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ ประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน เช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา

แตกต่างแต่การที่ออสเตรเลีย จัดวางตำแหน่งแห่งที่ของตนเอง ในเชิงอำนาจของชาติด้านการกีฬา ว่ากำลัง “ชกข้ามรุ่น” การประสบความสำเร็จตลอดระยะเวลาหลายทศวรรษที่ผ่านมา อย่างน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาจากส่วนแบ่งการได้รับเหรียญรางวัล การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผกผันกับคุณภาพของประชาชนในมิติของสุขภาพ ที่การกีดกันโดยมิได้ตั้งใจ จากยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาแบบบนลงล่าง ซึ่งให้ความสำคัญกับชนชั้นนำทางการกีฬา แต่กลับทำให้ภาคส่วนอื่นๆ อย่าง เด็ก คนพิการ และสตรี กลายเป็นชายขอบ และมีสถานะที่ย่ำแย่ลงเข้าขั้นวิกฤติการณ์

ทุกข์ภาวะเช่นนี้ของประชาชน บีบคั้นให้รัฐบาลสหพันธรัฐออสเตรเลีย เกิดความตระหนักว่าในท้ายที่สุด อาจส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของความสามารถในการแข่งขัน กระทั่งสูญเสียอำนาจนำในการเป็นชาติมหาอำนาจด้านการกีฬา ตรงข้ามโดยสิ้นเชิงกับสหรัฐอเมริกา ที่นับวันจะยิ่งพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจาก มาตรฐานวิชาชีพสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้ฝึกสอนกีฬา เฟื่องความสนใจไปยังนักกีฬา เพื่อเสริมสร้างความเป็นนักกีฬาอาชีพ ตลอดจนผลักดันให้ประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติ ต่อไป

สำหรับประเทศไทย มาตรฐานวิชาชีพ (ขั้นตอนที่จำเป็นหรือ “ต้อง” ปฏิบัติ และอาจสะท้อนถึงหน้าที่ตามกฎหมาย หรือมีผลผูกพันตามเกณฑ์มาตรฐาน (Eickhoff-Shemek, 2001)) ผู้ฝึกสอนกีฬา ยังไม่มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ เป็นแต่เพียงขั้นตอนของการพัฒนา และยังจำเพาะอยู่แค่กีฬาฟุตบอล เท่าที่จัดทำมาตลอดห้วง พ.ศ.2551-2555 ล้วนมีสถานะเป็นเพียง “คู่มือ”¹ (ขั้นตอนที่แนะนำว่า

¹ ได้แก่ คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2551ก) คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา,

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

“ควร” นำไปปฏิบัติ ซึ่งพัฒนาขึ้นสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดบริการ (Stone, 1998) และไม่มีสถานะทางกฎหมาย (ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง, 2554: 173) ทั้งสิ้น

ยุทธศาสตร์ “รวมพลังสร้างสุขภาพ เพื่อคนไทยแข็งแรง เมืองไทยแข็งแรง” ที่มีคำสั่งนายกรัฐมนตรีให้ประกาศเป็นวาระแห่งชาติ ตั้งแต่ พ.ศ.2547 ในมติทางกาย เป้าหมายที่ 1 ตั้งเป้าให้มีการออกกำลังกายในทุกหมู่บ้าน ตำบล ชุมชน หน่วยงาน และสถานประกอบการ และกำหนดตัวชี้วัด รวมถึงเป้าหมายของตัวชี้วัดไว้ว่า ร้อยละ 60 ของประชาชน อายุ 4 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที โดยมอบหมายให้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ (กองบรรณาธิการ, 2547)

รวมถึง แผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ.2554-2558) ของ กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2555ค) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมและพัฒนาการ

2551ข) คู่มือผู้ฝึกสอนกรีฑา T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ก)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโด T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ข)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ข)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทยสมัครเล่น T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ค)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬามวยสากลสมัครเล่น T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ค)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬายกน้ำหนัก T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ข)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาโอลิมปิกสมัครเล่น T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552ง)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาแฮนด์บอล T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552จ)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2553ก)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2553ข)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเบตอง T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2553ข)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาคาราเต้โด T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554ก)
คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส T-Licence (2554ข) คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาลิลาส T-Licence (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554ข) คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬา วู้ดบอล (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554ค) และ คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Certificate (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555)

พลศึกษา สุขภาพ กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา ตัวชี้วัดที่ 1 เด็ก เยาวชน และประชาชนกลุ่มเป้าหมาย เล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำ กำหนดเป้าหมายของ พ.ศ.2554-2558 ไว้ว่า ร้อยละ 85 ของเด็ก เยาวชน ประชาชน ทุกกลุ่มเป้าหมาย เล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำ

เมื่อพิจารณาจากรายงานการสำรวจทั้งของ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักงานสถิติแห่งชาติ และสมาคมโรคเบาหวานแห่งประเทศไทยฯ ตลอดจนการผลการศึกษาของ มหาวิทยาลัยมหิดล เกี่ยวกับทุกขภาวะด้านสุขภาพของประชาชนในประเทศไทย นอกจากจะยืนยันความล้มเหลวของวาระแห่งชาติข้างต้นแล้ว ยังเผยให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่แผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ.2554-2558) ของ กรมพลศึกษา มีแนวโน้มที่จะไม่บรรลุตามเป้าหมาย หากยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญใดๆ เกิดขึ้น

ประสบการณ์การแก้ไขปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อศักยภาพของประชาชน รวมถึงอำนาจของชาติ ในท้ายที่สุด ด้วยการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ของชาติมหาอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีของเครือรัฐออสเตรเลีย จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่เหมาะสม ซึ่งหน่วยงานอันมีขอบข่ายความรับผิดชอบ และอำนาจหน้าที่โดยตรง อย่าง กรมพลศึกษา พึงพิจารณานำมาเป็นแบบอย่าง และจัดทำให้แล้วเสร็จ เพื่อประกาศบังคับใช้

ขั้นต้นนี้ อาจพิจารณาข้อเสนอจากการวิจัย เรื่อง “การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของกรมพลศึกษา” โดย ภาณุพงษ์ จำปา (2554) นิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สังเคราะห์และจำแนกมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของกรมพลศึกษา ออกไว้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ มาตรฐานด้านความรู้² มาตรฐาน

² ประกอบด้วย มีความรู้เรื่องฟุตบอล กติกากีฬาฟุตบอล สรีระทางร่างกายของกีฬาฟุตบอล วิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา การปฐมพยาบาล หลักการฝึกกีฬา

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

ด้านการปฏิบัติงาน³ และมาตรฐานด้านการปฏิบัติตน⁴ ขึ้นมากระดับให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับการเป็นมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาแห่งชาติ เป็นการทั่วไป

ทั้งนี้ นอกเหนือจากทางเลือกในการประยุกต์ใช้แนวทางเช่นเดียวกับออสเตรเลีย ด้วยการนำมาตรฐานวิชาชีพข้างต้น ไปบังคับใช้กับครูพลศึกษา เพื่อบ่มเพาะการศึกษาที่มีคุณภาพ ตลอดจนเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านพลศึกษา ตั้งแต่ในรั้วโรงเรียนแล้ว

นักวิชาการสันทนนาการ ซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่มีหน้าที่โดยตรงในการพัฒนาโครงการและกิจกรรมสันทนนาการต่างๆ ที่ส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษา เยาวชน ผู้สูงอายุ และประชาชนทั่วไป ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเกิดสุขภาวะที่ดี เช่น โครงการแข่งขันกีฬา โครงการส่งเสริมการออกกำลังกาย และโครงการฝึกทักษะทางด้านกีฬา เป็นต้น (สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ, 2553: 387) ถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ในฐานะกลไกของรัฐที่มีอยู่แล้ว ทั้งยังมีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด

ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรมพลศึกษา ในการทำให้กีฬามวลชนเกิดขึ้นจริงอย่างกว้างขวาง จึงเป็นความท้าทายที่สำคัญในยามวิกฤติเช่นนี้ ในฐานะหน่วยจัดการฝึกอบรม และประเมินมาตรฐาน ให้แก่ทั้งครูพลศึกษา และ

หลักการสอนกีฬา การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย หลักการบริหารการจัดการ หลักการฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย ความรู้การวางแผนการเขียนแผนการฝึกซ้อม วัฒนธรรมทางกีฬา

³ ประกอบด้วย ดำเนินการฝึกเทคนิคขั้นพื้นฐาน ฝึกเทคนิคแท็คติกของแต่และบุคคลและแต่ละตำแหน่ง ฝึกแท็คติกแบบกลุ่ม สาธิตทักษะที่ถูกต้อง ทำการฝึกเกมรุก-เกมรับ เขียนแผนการฝึกฟุตบอลระยะสั้นและระยะยาว ผ่านการอบรมฟุตบอล ที-ไลเซนส์ มีเนื้อหาการปฏิบัติการฝึกฟุตบอล บี-ไลเซนส์

⁴ ประกอบด้วย แบบอย่างที่ดี ยุติธรรม เป็นผู้นำ มีวินัย ความรับผิดชอบที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีความเสียสละและทุ่มเท ยึดถือจรรยาบรรณครู มีบุคลิกภาพที่ดี มีความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา มีการพูดจาดี มีความกตัญญูรู้คุณและมีการความรู้ใหม่อยู่เสมอ

นักวิชาการสันตนาการ ตลอดจนกลไกอื่นๆ ทั่วประเทศ ให้สามารถส่งเสริมให้ประชาชนมีความมั่นใจ (Teaching Australia, 2008: 4) เล็งเห็นถึงประโยชน์อันเกิดจากการมีพลาณามัยที่ดี และเข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุด ตลอดจนเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา ที่จกยกระดับขึ้นบังคับใช้ในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่รัฐบาลจกต้องให้ความสนับสนุน ทั้งในด้านงบประมาณ และการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา เช่นเดียวกับวิชาชีพอื่นๆ เพื่อสร้างเสริมอำนาจของชาติตั้งแต่ระดับรากหญ้า ผ่านการพัฒนาศักยภาพของประชาชน ในเชิงคุณภาพ เพื่อให้มีความพร้อมสำหรับการดำรงชีวิตในโลกยุคปัจจุบันอย่างยั่งยืนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2555. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Certificate**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____. 2554ก. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาคาราเต้โต T-Licence**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____. 2554ข. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส T-Licence**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____. 2554ค. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาลีลาศ T-Licence**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____. 2554ค. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____. 2554ค. **แผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ.2554-2558)**. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2553ก. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2553ข. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2553ค. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ก. **คู่มือผู้ฝึกสอนกรีฑา T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ข. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโด T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ข. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ค. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทยสมัครเล่น. T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ค. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬามวยสากลสมัครเล่น. T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ฆ. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬายกน้ำหนัก T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552ง. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาวอลเลย์บอลระดับ 1 T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2552จ. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาแฮนด์บอล T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2551ก. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ T-Licence.** กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

_____ . 2551ข. **คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Licence**. กรุงเทพมหานคร:
กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กรุงเทพธุรกิจออนไลน์. 2555. **สธ. พบคนไทยตายเพราะโรคอ้วนปีละ 2 หมื่นคน**.
ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2556 จาก [http://www.bangkokbiznews.com/
home/detail/politics/life/20120802/464485/สธ.พบคนไทยตายเพราะ
โรคอ้วนปีละ2หมื่นคน.html](http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/politics/life/20120802/464485/สธ.พบคนไทยตายเพราะโรคอ้วนปีละ2หมื่นคน.html).

กองบรรณาธิการ. 2547. **ยุทธศาสตร์ “รวมพลังสร้างสุขภาพ เพื่อคนไทยแข็งแรง
เมืองไทยแข็งแรง”**. ค้นเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2556 จาก [http://advisor.ana
mai.moph.go.th/274/27401.html](http://advisor.ana
mai.moph.go.th/274/27401.html).

เกรียงศักดิ์ ซื่อเลื่อม, ปราณี สุทธิสุนทร และ ดุชนิ ดำมี. 2551. “ทิศทางการพัฒนา
คนด้านการสร้างเสริมสุขภาพ.” **วารสารสาธารณสุขและการพัฒนา** 6 (1):
171-176.

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. 2550. **ภูมิรัฐศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: วาสนา.

_____ . 2554. **หลักการรัฐศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ตะวันออก.

ครอบครัวข่าว. 2555. **เผยโรคอ้วนพุ่งสูงในรอบ 10 ปี**. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์
2556 จาก [http://www.krobkruakao.com/ข่าว/54106/สธ-เผยโรคอ้วนพุ่ง
สูงในรอบ-10-ปี.html](http://www.krobkruakao.com/ข่าว/54106/สธ-เผยโรคอ้วนพุ่ง
สูงในรอบ-10-ปี.html).

คลังปัญญา. ม.ป.ป. **วิชาชีพ**. ค้นเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2556 จาก [http://www
.panyathai.or.th/wiki/index.php/วิชาชีพ](http://www
.panyathai.or.th/wiki/index.php/วิชาชีพ).

ไทยรัฐออนไลน์. 2556. **อึ้ง ! คนไทย 1 ใน 5 เป็นโรคอ้วน แนววิถีกินเลี้ยงตรุษจีน
ไขมันไม่จุกดับ**. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2556 จาก [http://www.thairath
.co.th/content/edu/325021](http://www.thairath
.co.th/content/edu/325021).

ธีรศักดิ์ อัครบวร. 2542. **ความเป็นครู**. กรุงเทพมหานคร: พลพิมพ์.

นาฏินันท์ จันทร์ธีระวงศ์. 2555. **เด็กไทยนำห่วง-สถิติ 'อ้วน' พุ่งที่สุดในโลก กระทบ
สติปัญญา-ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน จี๋ชั้นภาชีน้ำอืดลม-สกัดขนมหน้า**

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

โรงเรียน. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://www.tcijthai.com/TCIJ/view.php?ids=1317>.

พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546.

ผู้จัดการออนไลน์. 2555. **คนไทยเป็นโรคอ้วนอันดับ 5 ของเอเชียแปซิฟิก.** ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://www.manager.co.th/QOL/ViewNews.aspx?NewsID=9550000090251>.

ภามพงษ์ จำปา. 2554. **การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาของกรมพลศึกษา.** วิทยานิพนธ์ วิทยาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2542ก. **มัช ๒-มาราธิราช.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://rirs3.royin.go.th/word31/word-31-a6.asp>.

_____. 2542ข. **วาสนะ ๒-วิธ วิธา.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://rirs3.royin.go.th/word37/word-37-a4.asp>.

วิกิพีเดีย. 2555ก. **สรูปเหรียญเอเชียนเกมส์.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/สรูปเหรียญเอเชียนเกมส์>.

_____. 2555ข. **สรูปเหรียญโอลิมปิกฤดูร้อน 1972.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก http://th.wikipedia.org/wiki/สรูปเหรียญโอลิมปิกฤดูร้อน_1972.

_____. 2555ค. **สรูปเหรียญโอลิมปิกฤดูร้อน 2000.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก http://th.wikipedia.org/wiki/สรูปเหรียญโอลิมปิกฤดูร้อน_2000.

_____. 2555ค. **เอเชียนเกมส์ 1951.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียนเกมส์_1951.

_____. 2555ค. **เอเชียนเกมส์ 1954.** ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียนเกมส์_1954.

- _____. 2555ข. **เอเชียเกมส์ 1958**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1958.
- _____. 2555ง. **เอเชียเกมส์ 1962**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1962.
- _____. 2555จ. **เอเชียเกมส์ 1966**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1966.
- _____. 2555ฉ. **เอเชียเกมส์ 1970**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1970.
- _____. 2555ช. **เอเชียเกมส์ 1974**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1974.
- _____. 2555ซ. **เอเชียเกมส์ 1978**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1978.
- _____. 2555ฒ. **เอเชียเกมส์ 1982**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1982.
- _____. 2555ณ. **เอเชียเกมส์ 1986**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1986.
- _____. 2555ญ. **เอเชียเกมส์ 1990**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1990.
- _____. 2555ฎ. **เอเชียเกมส์ 1994**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1994.
- _____. 2555ฏ. **เอเชียเกมส์ 1998**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_1998.
- _____. 2555ท. **เอเชียเกมส์ 2002**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_2002.

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

_____. 2555ค. **เอเชียเกมส์ 2006**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_2006.

_____. 2555ค. **เอเชียเกมส์ 2010**. ค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2556 จาก
http://th.wikipedia.org/wiki/เอเชียเกมส์_2010.

สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ. 2553. **มาตรฐานกำหนด
ตำแหน่งข้าราชการส่วนท้องถิ่น: เอกสารประกอบรายงานฉบับสมบูรณ์
โครงการศึกษาวิจัย เรื่อง การปรับปรุงระบบจำแนกตำแหน่งและ
ค่าตอบแทนของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ระยะที่ 2)**. นนทบุรี: สถาบันที่
ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2554. **สรุปสำหรับผู้บริหาร การสำรวจพฤติกรรมการเล่น
กีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร พ.ศ.2554**. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2556
จาก [http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/exerExec
54.pdf](http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/exerExec54.pdf).

Akira, K. 2007. "Population and National Power." **Japan Echo** 34 (4): 7-9.

Alcock, N. Z. & A. G Newcombe. 1970. "The Perception of National Power." **Journal of Conflict Resolution** 14: 335-343.

Cangemi, J. 1992. "Some Observations of Successful Leaders, and Their Use of Power and Authority." **Education** (112): 499-505.

Claude, I. L. 1962. **Power and International Relations**. New York: Random House.

College of Registered Nurses of British Columbia. 2012. **Professional Standards for Registered Nurses and Nurse Practitioners**. Vancouver: College of Registered Nurses of British Columbia.

- Commonwealth of Australia. 2010. **Australian Sport: The Pathway to Success**. Canberra.
- Coulombis, T. A. & J. H. Wolfe. 1982. **Introduction to International Relations: Power and Justice**. 2nd ed. New Jersey: Prentice Hall.
- Davis, K. 1954. "The Demographic Foundations of National Power." In M. Berger et al. (eds.). **Freedom and Control in Modern Society**. New York: Farrar, Straus & Giroux. 206-242.
- Deutsch, K W. 1968. **The Analysis of International Relations**. New Jersey: Prentice Hall.
- Eickhoff-Shemek, J. 2001. "Standard of Practice." In D. Cotten, J. Wilde & J. Wlohan (eds.). **Law for Recreation & Sport Managers**. 2nd ed. Iowa: Kendall/Hunt. 293-302.
- German, F. C. 1960. "A Tentative Evaluation of World Power." **Journal of Conflict Resolution** 4: 138-144.
- Hitch, C. & R. McKean. 1960. **The Economics of Defense in the Nuclear Age**. Cambridge: Harvard University Press.
- Hwang, K. 2008. **New Thinking in Measuring National Power**. (Paper prepared for the WISC Second Global International Studies Conference University of Ljubljana, Slovenia, 23–26 July 2008) Retrieved February, 10th 2013 from http://www.wiscnetwork.org/ljubljana2008/papers/WISC_2008-137.pdf.
- Jablonsky, D. 2010. "**National Power**." In J. B. Bartholomees, Jr. (ed.). **U.S. Army War College Guide to National Security Issues**. Vol. 1: Theory of War and Strategy. 4th ed. Pennsylvania: Strategic Studies Institute, U.S. Army War College. 123-140.

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 2 เล่มที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2556)

Kelly, P. L. 1984. "Geopolitical Themes in the Writings of General Carlos de Meira of Brazil." **Journal of Latin American Studies** 16 (2): 439-461.

Knorr, K. 1956. **The War Potential of Nations**. Princeton: Princeton University Press.

Kugler, J. & R. Tamen. 2004. "Regional Challenge: China's Rise to Power." In J. Rolfe (ed.). **The Asia-Pacific: A Region in Transition**. Hawaii: Asia-Pacific Center for Security Studies. 33-53.

Modelski, G. & W. R. Thompson. 1987. **Seapower in Global Politics, 1494-1983**. Seattle: University of Washington Press.

National Association for Sport and Physical Education. 2006. **Quality Coaches, Quality Sports: National Standards for Sport Coaches**. 2nd ed. Virginia: National Association for Sport and Physical Education.

Organski, A. F. K. 1958. **World Politics**. New York: Knopf.

Sandhu, P. J. S. 2009. "National Power and Grand Strategy." **AGNI** 12 (3): 41-53.

Spanier, J. & R. L. Wendzel. 1996. **Games Nations Play**. 9th ed. Washington D.C.: CQ.

Stone, M. H. et al. 1998. "Athletic Performance Development: Volume Load - 1 Set vs. Multiple Sets, Training Velocity and Train Variation." **Strength & Conditioning** 20 (6): 22-31.

Teachers Registration Council of Nigeria. 2010. **Professional Standards for Nigerian Teachers**. Retrieved 10th February 2013 from <http://www.trcn.gov.ng/PSNT%202010.pdf>.

Teaching Australia. 2008. **National Professional Standards for Advanced Teaching and for Principals.** Canberra: Teaching Australia.

Warren, M. E. 1992. "Max Weber's and Nietzschean Conception of Power." **History of Human Sciences** 5 (3): 19-37.

ภาคผนวก

ตารางที่ 3 จำนวนและส่วนแบ่งเหรียญรางวัลการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ของประเทศไทย พ.ศ.2494-2553

ครั้งที่	ปี พ.ศ.	เหรียญทอง (ร้อยละ)	เหรียญเงิน (ร้อยละ)	เหรียญทองแดง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1	2494	0/57 (0.000%)	0/55 (0.000%)	0/55 (0.000%)	0/169 (0.000%)
2	2497	0/75 (0.000%)	0/74 (0.000%)	0/69 (0.000%)	0/218 (0.000%)
3	2501	0/110 (0.000%)	1/94 (1.064%)	3/98 (3.061%)	4/302 (1.325%)
4	2505	2/127 (1.575%)	5/126 (3.968%)	5/128 (3.906%)	12/381 (3.150%)
5	2509	12/142 (8.451%)	14/145 (9.655%)	11/167 (6.587%)	37/454 (8.150%)
6	2513	9/137 (6.569%)	17/133 (12.782%)	13/154 (8.442%)	39/427 (9.133%)

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ครั้งที่	ปี พ.ศ.	เหรียญทอง (ร้อยละ)	เหรียญเงิน (ร้อยละ)	เหรียญทองแดง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
7	2517	4/200 (2%)	2/198 (1.010%)	8/203 (3.941%)	14/601 (2.329%)
8	2521	11/201 (5.473%)	11/198 (5.556%)	20/226 (8.450%)	42/625 (6.720%)
9	2525	1/199 (0.503%)	5/200 (2.500%)	4/215 (1.860%)	10/614 (1.629%)
10	2529	3/270 (1.111%)	10/268 (3.731%)	13/299 (4.348%)	26/837 (3.144%)
11	2533	2/310 (0.645%)	7/309 (2.265%)	8/357 (2.241%)	17/975 (1.744%)
12	2537	3/335 (0.896%)	9/335 (2.687%)	13/411 (3.163%)	25/1,069 (2.339%)
13	2541	24/379 (6.332%)	26/381 (6.824%)	40/467 (8.565%)	90/1,227 (7.335%)
14	2545	14/427 (3.279%)	19/421 (4.513%)	10/502 (1.992%)	43/1,350 (3.185%)
15	2549	13/428 (3.037%)	15/423 (3.546%)	26/542 (4.797%)	54/1,393 (3.877%)
16	2553	11/477 (2.306%)	9/479 (1.879%)	32/621 (5.153%)	52/1,577 (3.297%)

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ครั้งที่	ปี พ.ศ.	เหรียญทอง (ร้อยละ)	เหรียญเงิน (ร้อยละ)	เหรียญทองแดง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	รวม	109/3,847 (2.833%)	148/3,839 (3.855%)	206/4,514 (4.564)	463/12,219 (3.789%)

ที่มา: คำนวณและสร้างขึ้นโดยผู้เขียน จาก วิกีพีเดีย, 2555ก, 2555ค, 2555ค, 2555
 ฅ, 2555ง, 2555จ, 2555ฉ, 2555ช, 2555ช, 2555ฌ, 2555ญ, 2555ฎ, 2555ฏ, 2555ฎ,
 2555ฐ, 2555ฑ, 2555ฒ, 2555ด